

VERTIGO

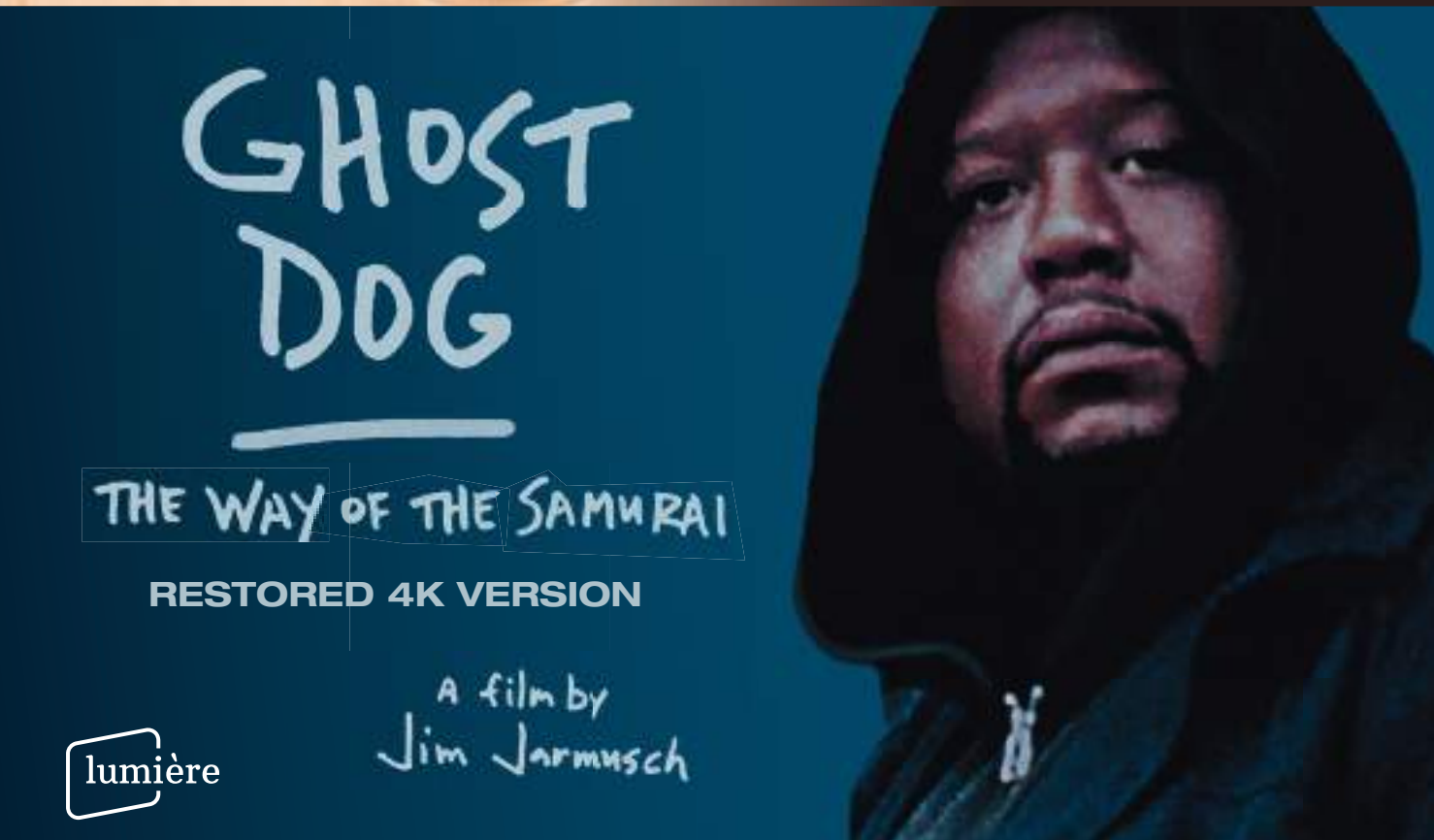
NR. 80 | MAART 2023

Een duizelingwekkende dosis cinema

**ZEEVONK
GODLAND
MON CRIME
OFFSCREEN
ALLER/RETOUR
THE WHALE**

COMING SOON

- 7 VOORWOORD
- 8 THE WHALE
- 14 ALLER/RETOUR
- 16 ZEEVONK
- 20 MON CRIME
- 22 OFFSCREEN
- 26 GODLAND
- 30 KLAPS

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Sara Colson
sara@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Jonas Govaerts, Ruben Nollet

WEBMASTER

Hans verschooten

EINDREDACTIE

Niels De Mayer

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Emmanuel Van Melkebeke
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

📌 VERTIGObe

📷 VERTIGOgram

📍 VERTIGObe

Volgende maand viert *Vertigo* zijn negende verjaardag met het nodige feestgedruis. Misschien moet ik het daarom in dit 80^e nummer – *blame corona* dat het er nog geen 90 zijn – over een meer introspectieve boeg gooien. Dat een film van dezelfde regisseur van *Vertigo* #1 de voorpagina siert, vormt daarvoor het perfecte vertrekpunt.

Negen jaar terug kregen we veel tegenwind omdat we *Noah* van Darren Aronofsky op onze allereerste cover

hadden gezet. ‘Waarom kiest een onafhankelijk filmmagazine voor zo’n commerciële productie?’ klonk het talloze keren, en sindsdien is de commentaar dat we vaak Hollywoodpulp in de spotlights zetten ons blijven achtervolgen.

Tijdens de coronacrisis deed ik aan de nodige *soul-searching* en kwam ik tot het besef dat die kritiek in zekere zin terecht was. In een klimaat waarin blockbusters zowel in de media als in de zalen een almaar gigantischer deel van de koek claimen, was het hoog tijd om nog meer op de barricaden te staan voor ‘kleinere’ en lokale releases.

Een blik op onze recente nummers bewijst dat we op dat vlak op koers liggen. Onze aandacht gaat meer dan ooit uit naar crossover-, arthouse- en Vlaamse cinema. De enkele mainstreamtitels die aan bod komen, dienen als springplank voor toegankelijke film-historische of -analytische artikels.

En zo belanden we opnieuw bij Aronofsky. Zijn nieuwste film *The Whale* is geen grootschalig epos gefinancierd door een van de klassieke Hollywood-*majors*, maar een intimistische toneelverfilming die niet voor niets geproduceerd werd door A24, de gerenommeerde indie-studio die in de VS ook *Close* heeft uitgebracht.

Of hoe het tij overal kan keren.

STEVEN TUFFIN

HOOFDREDACTEUR

OM HET LIJF

Zelfs 25 jaar na zijn opmerkelijke bioscoopdebuut *Pi* blijft Darren Aronofsky verbazen. Ditmaal komt de regisseur van het onvergetelijke drugsdrama *Requiem for a Dream* en de bezwerende balletthriller *Black Swan* op de proppen met *The Whale*, een toneelverfilming over een ziekelijk obese man die contact zoekt met de dochter die hij jaren terug in de steek liet. En dat met voormalige *The Mummy*-bink Brendan Fraser in de hoofdrol! **RUBEN NOLLET**

THEATERMIRAKEL

Eind 2012 wandelde theaterauteur Samuel D. Hunter door Washington Square Park in New York toen zijn manager hem belde met verrassend nieuws: cineast Darren Aronofsky wilde hem spreken over *The Whale*. Hunters zesde stuk liep al enkele weken en werd tot zijn verbazing positief onthaald: 'Ik had het eigenlijk puur voor mezelf geschreven, dus vond ik het een mirakel dat er überhaupt mensen geïnteresseerd waren.'

Hoofdfiguur Charlie is opgetrokken uit elementen van Hunters eigen leven: hij worstelde zelf lang met zijn homoseksualiteit, trachtte een depressie te overwinnen door buitensporig veel te eten en kwam een tijdje aan de bak als leraar creatief schrijven. Dat alles leverde inspiratie op voor een verhaal over een onvoorstelbaar obese man die zijn appartement niet meer uit komt en zijn brood verdient met online schrijfcurssussen – zonder webcam, omdat hij zich schaamt voor zijn fysieke verschijning. Nu zoekt Charlie weer contact met zijn dochter Ellie, die hij jaren geleden in de steek liet toen hij halsoverkop verliefd werd op een man.

Sadie Sink als Ellie

SPEURTOCHT

Tijdens het eerste gesprek tussen Hunter en Aronofsky bleek dat de regisseur van *The Wrestler* en *Mother!* een voorstelling van *The Whale* had gezien en diep onder de indruk was. 'Aanvankelijk had ik weinig gevoel met Charlie,' geeft Aronofsky toe. 'Maar na vijf minuten zag ik hem als een mens. En op het einde was ik emotioneel kapot. Toen wist ik: dit verhaal moet een film worden. Cinema gaat voor mij per definitie over empathie. Dat is ook de reden waarom ik zo van niet-Amerikaanse films hou: ze laten me kennismaken met personages die op het eerste

Darren Aronofsky & director of photography Matthew Libatique

gezicht heel anders zijn dan ik.'

Hunter en Aronofsky voelden al gauw dat ze op dezelfde golflengte zaten, zeker toen de cineast zei dat de film zich absoluut op één locatie moest afspelen. Toch zou het nog tien jaar duren voor *The Whale* de overstap kon maken van de planken naar het witte doek. Dat had alles te maken met het hoofdpersonage.

'Ik vond de juiste acteur maar niet,' legt Aronofsky uit. 'Onbekende gezichten, grote sterren... Ik heb ze allemaal de revue laten passeren, maar ik voelde nooit een klik.' Tot hij toevallig de trailer van *Journey to the End of the Night* zag, een obscure thriller met een acteur die al een tijdje van het voorplan was verdwenen: Brendan Fraser.

BRENAISSANCE

George of the Jungle, *Gods and Monsters*, *Bedazzled*... In de jaren 90 en 2000 was Brendan Fraser niet van het grote scherm weg te slaan, al was het vooral de *The Mummy*-franchise die van hem een wereldster maakte. Maar na de threequel *Tomb of the Dragon Emperor* leek het plots alsof hij in rook was opgegaan. Problemen met zijn gezondheid en zijn huwelijk, schreef de pers. 'Ach, zo gaat dat met een carrière,' relateert Fraser zelf. 'Soms heb je ups, dan heb je downs. Ik ben heel blij dat ik dit vak al dertig jaar mag beoefenen. Trouwens, ik heb elk jaar in minstens één film of serie meegespeeld.'

En inderdaad, Fraser was niet helemaal van de aardbol verdwenen: hij was te zien in Steven Soderberghs thriller *No Sudden Move* en series als *The Affair* en *Trust*. Binnenkort duikt hij ook op in *Killers of the Flower Moon* van Martin Scorsese en normaliter hadden we hem aan het werk gezien in *Batgirl* van Adil en Bilal – als die film niet was afgevoerd, tenminste. Maar toch: indien Fraser op 12 maart zijn Oscarnominatie voor zijn vertolking in *The Whale* kan verzilveren, mogen we gerust spreken van een spectaculaire *Brenaissance*.

ZWAARTEKRACHT

Fraser heeft acteertalent en uitstraling te over, maar die kwaliteiten alleen zouden niet hebben volstaan om Charlie geloofwaardig gestalte te geven. Net als alle acteurs die de rol al hadden gespeeld op de planken, moest hij eruitzien als een man die 270 kilo weegt.

Aronofsky deed een beroep op de Canadese make-upartiest Adrien Morot, met wie hij eerder al had

samengewerkt aan onder meer *The Fountain*, om realistische protheses te ontwerpen voor Charlie. 'Het was heel belangrijk dat het pak zich aan de wetten van de zwaartekracht hield,' merkt Fraser op. 'Charlie moest authentiek overkomen. We wilden absoluut vermijden dat hij een schertsfiguur zou worden. Het pak woog ellendig zwaar, maar gelukkig heb ik meer fysieke kracht

dan verstand. *(lacht)*'

Fraser ging ook te rade bij Obesity Action Coalition, een Amerikaanse organisatie die zich inzet voor mensen met zwaarlijvigheid. 'Zij hebben me enorm geholpen om een écht personage te creëren,' zegt hij. 'Charlie is meer dan enkel zijn omvangrijke lijf: hij is een vader, een leraar, een man met gebreken en deugden.'

INCLUSIE

De voorbije maanden werd *The Whale* wijd en zijd op lof-tuizingen onthaald. Toen de film in september vorig jaar in wereldpremière ging op het filmfestival van Venetië, was Fraser totaal verrast door de minutenlange staande ovatie van het publiek. Maar al gauw stak ook kritiek op: Fraser is een acteur met een normale lichaamsbouw die

zich in een *fat suit* heeft gehesen om een geloofwaardige Charlie neer te zetten. Waarom had Aronofsky – het principe van inclusie indachtig – geen zwaarlijvige acteur gecast?

De cineast heeft begrip voor de kritiek, maar verdedigt zijn keuze: 'Ik heb wel degelijk overwogen om in zee te gaan met een acteur die aan obesitas lijdt, maar niemand wist me

echt te overtuigen. Bovendien moet je realistisch blijven: draaidagen van acht uur en meer, voortdurend moeten presteren onder een enorme druk... Is het wel verantwoord om zulke zware inspanningen te vragen van iemand die 270 kilo weegt?' 🐳

THE WHALE SPEELT VANAF 8 MAART IN DE BIOSCOOP

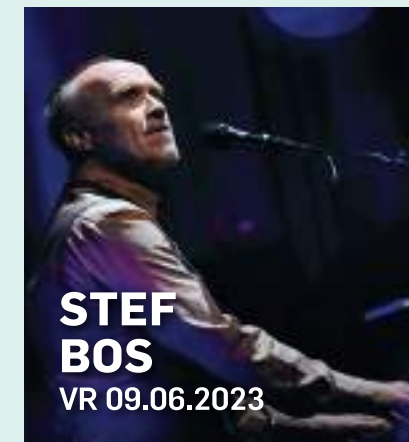
**kursaal
oostende**

ROCK OF AGES

31.05 - 03.06.2023

Wereldwijde **succesmusical**
met knallende rockhits!

MUST DO!

info en tickets op **kursaaloostende.be**

COMPAGNONS DE ROUTE

In *Aller/Retour*, de vierde film van Dorothée Van Den Berghe (*Meisje*), sluit de lesbische truckchauffeur Erika voorzichtig vriendschap met de Afrikaanse transmigrant Idy die ze in haar laadbak betrapt. Dat het resultaat eerder aanvoelt als een speelse komedie dan als een prekerig drama, is grotendeels de verdienste van *Safety First*-actrice Ruth Beeckmans in een zeldzame hoofdrol. **JONAS GOVAERTS**

RUTH BEECKMANS: ‘Ik ben ontzettend blij dat *Aller/Retour* uiteindelijk best een lichte film is geworden. De thematiek is al zo zwaar: je wilt niet eindigen met het soort film dat enkel in de les zedenleer wordt vertoond. *(lacht)* We hebben véél materiaal opgenomen, ook zweverige, kunstige dingen: Dorothée had er in de montage evengoed een echte arthousefilm van kunnen maken. Maar ze heeft resoluut voor een komedie gekozen, zonder te verloochenen waar het verhaal in wezen om draait.’
Kwam ze bij jou terecht vanwege *Rosie & Moussa*, haar jeugdfilm waarin jij ook meespeelde?

‘Ik vermoed van wel. Het klikte toen meteen tussen ons, niet alleen als regisseur en actrice, maar ook gewoon als mensen. Da’s toch altijd een pluspunt, zeker als je bij een roadmovie als *Aller/Retour* wekenlang op elkaars lip zit in een behoorlijk krappe vrachtwagen. En dat midden in de coronapandemie!’

‘Ik ben niet zo goed in research. Ik lees gewoon wat er op papier staat en probeer dat ‘menske’ zo goed mogelijk gestalte te geven.’

RUTH BEECKMANS

Zat ze altijd in de cabine?

‘Doorgaans wel: gebukt achter de zetel, of verstopt achter een gordijntje. Dan had je ook nog de cameraman, de geluidsman, meestal mijn tegenspeler Welket Bungué én John Camion, een ervaren vrachtwagenchauffeur die erop moest letten dat ik ons tijdens een intense take niet per ongeluk in een ravijn stuurde. *(lacht)*’

Je reed dus zelf?

‘*t Zal wel zijn!* Ik heb speciaal voor de film mijn C-rijbewijs voor vrachtwagens gehaald. Sommige delen van het traject waren echter te moeilijk of te gevaarlijk: dan nam John Camion het stuur over, met een blonde pruik op z’n kop. *(lacht)*’

Heb je veel research gedaan voor de rol?

‘Goh, research... Ik ben daar niet zo goed in, eigenlijk. Meestal lees ik gewoon wat er op papier staat en probeer ik dat *menske* zo goed

mogelijk gestalte te geven. Uiteraard heb ik mijn huiswerk wel gedaan – de details moesten kloppen, hè. Als vrachtwagenchauffeur moet je bijvoorbeeld op een bepaalde manier in- en uitstappen, anders riskeer je een boete. Gelukkig kende ik het wereldje al een beetje: mijn vader was vroeger *camionneur* en als kind mocht ik weleens meerijden op zijn schoot.’

In een bepaalde scène geeft ook Erika het stuur in handen van haar piepjonge plusdochter.

‘Heerlijk moment! Ik acteer heel graag met kinderen omdat ze geen seconde nadenken terwijl ze spelen. Ze zijn compleet vrij, waardoor je als tegenspeler enorm veel terugkrijgt. Nico Devos is zo’n talentje... Dat kan ook niet anders, met toppers als Bas Devos en Maaïke Neuville als ouders. Ik ben ook heel blij met de manier waarop de band tussen Erika en haar ex uit de verf komt. Ze zijn gewoon twee mensen met relatieproblemen, het gaat nooit over hun geaardheid op zich. Mijn lesbische vriendinnen waren alvast overtuigd: “*Goe, Ruth, goe!*” *(lacht)*’

Welket Bungué is een revelatie als de transmigrant Idy.

‘Welket *pakt* enorm goed op beeld: hij hoeft amper iets te doen en toch blijf je gefascineerd naar hem kijken. Voor mij was hij ook een nieuw gezicht, maar google zijn naam eens: hij is een bezig bijtje, hoor. In Duitsland is hij een gerenommeerd acteur en hij duikt ook geregeld op in grote internationale producties, zoals onlangs nog in *Crimes of the Future* van David Cronenberg. Wat ik ook zo mooi vind aan Welket: hij zag *Aller/Retour* nooit als een tussendoortje. Het maakt niet uit hoe groot of klein het project is, hij speelt altijd met dezelfde passie en toewijding.’

Zo ken ik er nog eentje. ▣

ALLER/RETOUR SPEELT VANAF 22 MAART IN DE BIOSCOOP

ZILTE TRANEN

Zeevonk is niet alleen een uniek natuurfenomeen waarbij een chemische reactie het zeewater blauw doet oplichten, maar ook de titel van het al even wonderlijke langspeelfilmdebuut van Domien en Wendy Huyghe. Naast broer en zus is het duo regisseur en scenarist van het relaas over de twaalfjarige Lena die na de plotse dood van haar vader jacht maakt op een mythisch zeewezen. **JONAS GOVAERTS**

Zeevonk begint met een van de meest poëtische scènes die ik recentelijk zag: een vader wandelt samen met zijn vermoeide dochter bij zonsondergang de zee in en jaagt ‘de monsters’ weg uit de branding zodat zij met een gerust hart kan gaan slapen.

DOMIEN HUYGHE: ‘Die scène is gebaseerd op een vroege herinnering aan onze overleden vader. Toevallig hebben we ze gedraaid op zijn verjaardag, dus wilden we er absoluut iets moois van maken. Bovendien slaan we er drie vliegen in één klap mee: we tonen de onverbreekbare band tussen Lena en haar papa, signaleren het bestaan van zee-monsters aan de kijker én zetten de visuele toon van *Zeevonk*. Jeugdfilms worden vaak geassocieerd met een nogal brave beeldvoering en dat wilden wij tot elke prijs vermijden. We beginnen dus met een ononderbroken shot tijdens *magic hour* met twee personages in silhouet: noem het gerust een statement. (*lacht*)’

Het vloeiende camerawerk van Anton Mertens, jullie *director of photography*, valt onmiddellijk op.

DOMIEN: ‘Wendy en ik hadden wel al kortfilms en series gemaakt, maar nog nooit een langspeelfilm. We beseften dus dat we achter de camera een ervaren stuurman nodig hadden. Anton heeft niet alleen *Cargo* gedraaid, de debuutfilm van Gilles Coulier, maar ook de twee seizoenen van *Beau Séjour*. Hij weet dus als geen ander hoe je scènes moet draaien op het water. Bovendien was hij zo vooruitziend om de hele crew preventief een pilletje tegen zeeziekte te geven. (*lacht*) Anton begreep ook meteen perfect welke look we in gedachten hadden. Het verhaal bevat een aantal fantastische elementen, maar voor ons was het belangrijk dat het zich afspeelde tegen een rauw, realistisch decor. “Denk in de richting van Steven Spielberg *meets*

Andrea Arnold,” zeiden we. Meer had Anton niet nodig.’

Jullie draaiden in Oostende, waar jullie zijn opgegroeid.

DOMIEN: ‘Grappig verhaal: één scène speelt zich af in het roterende licht van Lange Nelle, de bekende vuurtoren van Oostende. Anton zei dat het handiger was om daarvoor een van onze eigen filmlampen te gebruiken. Dat leverde prachtige beelden op, maar toen kregen we plots een ongerust telefoontje uit de haven: onze signalen stuurden het bootverkeer totaal in de war. Sorry, burgemeester Bart Tommelein! (*lacht*)’

Bevat de film nog meer autobiografische elementen?

WENDY HUYGHE: ‘Net als Lena hebben Domien en ik onze vader onverwachts verloren toen we nog heel jong waren. Hij was in tegenstelling tot de vaderfiguur in *Zeevonk* geen visser, maar een verzekeringsmakelaar, en hij overleed aan een hartaanval, niet in een boot-ongeluk. Onze insteek was: hoe ga je

‘Jeugdfilms worden vaak geassocieerd met een nogal brave beeldvoering. Dat wilden wij tot elke prijs vermijden.’

DOMIEN HUYGHE

als kind om met zo’n rouwproces? Lena probeert haar verdriet te verwerken door een mysterieus zeemonster de schuld te geven van haar vaders dood.’

Hoe hebben jullie hoofdrolspeelster Saar Rogiers gevonden?

DOMIEN: ‘Op de eerste auditedag zouden we tientallen meisjes zien, maar om negen uur ’s ochtends kwam Saar binnen als tweede candidate. Ik stuurde meteen een bericht naar

Wendy: “We hebben haar!” Ze dacht eerst dat ik een grap maakte, tot ze de beelden zag. Saar speelt met een onwaarschijnlijke naturel. Bovendien toonde ze al tijdens de casting dat ze Lena’s verhaallijn haarfijn begreep. De eerste proefopnames bevestigden dat we ons niet hadden vergist. We trokken naar Oostende om Saar een beetje wegwijst te maken in de technische aspecten: hoe moet je staan, waar moet je kijken... Maar ze had helemaal geen gewinning nodig. Anton kon met zijn camera naderen tot op een paar centimeter van haar gezicht zonder dat ze een spier vertrok.’

Lena is een gesloten, bij momenten zelfs nors kind. Een verfrissende keuze, weg van de clichés van het schattige Disneypoppetje.

DOMIEN: ‘We wilden Lena in de eerste plaats tonen als een normaal meisje met leuke vrienden, veel hobby’s en een hechte familie, maar ook als een kind dat stilaan begint te puberen

en af en toe flink met de deuren durft te smijten. Je vader verliezen is een verschrikkelijke gebeurtenis die iedereen kan overkomen. Daar kun je geen herkenbaar verhaal over maken als je hoofdpersonage aan elkaar hangt van de clichés.’

Ook opvallend: de cast bedient zich van een heerlijk sappig Oostends accent.

WENDY: ‘Onze acteurs zijn vooral West-Vlamingen. De jonge cast spreekt een taaltje dat ergens tussen Oostends en Algemeen Nederlands in zweeft, net zoals de meeste Oostendse jongeren dat vandaag doen. Als Gentenaar was Valentijn Dhaenens de enige die het kustdialect niet onder de knie had, maar hij is een perfectionist pur sang. Samen met geboren West-Vlaming Sebastien Dewaele, die een cafébaas speelt, heeft hij alle zinnen oneindig vaak gerepeteerd tot hij precies het juiste accent te pakken had. Onlangs zei een journalist me dat hij Valentijn zelden zo mooi had zien spelen als in onze beginscène: “Voelde hij zich bevrijd omdat hij eindelijk in zijn moedertaal mocht acteren?” Missie geslaagd, Valentijn! (*lacht*)’

Net als in de recente Vlaamse films *FOMO* en *H4Z4RD* slaat in *Zeevonk* plots een personage aan het rappen. Kunnen we van een heuse trend spreken?

DOMIEN ‘In die andere films ging het om Antwerpse hiphop, West-Vlaamse rap is van een heel ander niveau. (*lacht*) Voor de soundtrack hebben we samengewerkt met Brihang omdat hij perfect past in de leefwereld van onze personages – hij is enorm populair bij de Oostendse jeugd. Hij heeft ook de lyrics geschreven voor Jules, Lena’s rappende broertje. Terwijl zij op monsterjacht gaat, probeert hij zijn verdriet te verwerken in zijn muziek.’

Hebben jullie het natuurfenomeen zeevonk ooit met eigen ogen mogen aanschouwen?

WENDY: ‘Jazeker! Domien en ik volgen zelfs de hashtag #zeevonkalert zodat we meteen een melding krijgen wanneer iemand er eentje spot. Anders ben je sowieso te laat, want die verschijningen zijn erg onvoorspelbaar. De eerste keer was in Bredene, ongeveer een jaar voor de opnames. Dat leek ons alvast een goed voorteken. De tweede keer viel op een onvoorstelbaar perfect moment. Halverwege de opnames hadden we met de hele crew van *Zeevonk* een feestje in Oostende, met uitzicht op zee natuurlijk. En toen gebeurde het: plots zagen we die magische blauwe vonken in de golven. Een onvergetelijk moment.’ 🌊

ZEEVONK SPEELT VANAF 29 MAART IN DE BIOSCOOP

MOORDVROUW

Het laatste wat je François Ozon kunt aanwrijven, is een gebrek aan werklust. Amper een jaar na het romantische drama *Peter von Kant* heeft de Franse cineast alweer een film klaar: *Mon crime*, een speelse kostuumkomedie met een opvallend feministische insteek. #MeToo avant la lettre, in het Parijs van de jaren 30. **RUBEN NOLLET**

‘Ik tel ze al lang niet meer,’ schouder Frans Ozon wanneer ondergetekende opmerkt dat *Mon crime* zijn 22e langspeelfilm is sinds hij in 1998, na een lange reeks kortfilms, debuteerde met de perverse satire *Sitcom*. Als je het even natelt, kun je niet anders dan vaststellen dat de cineast er een verschroeiend werktempo op na houdt: met gemiddeld één film per jaar geeft hij het gros van zijn collega’s moeiteloos het nakijken.

De laatste jaren had Ozon zich toegespitst op drama’s met ernstige onderwerpen: de Eerste Wereldoorlog in *Frantz*, geestelijke gezondheid in *L’amant double*, kindermisbruik in de Kerk in *Grâce à Dieu* en pijnlijke

tienerliefde in *Été 85*. Nu voelde de cineast de behoefte om zich nog eens te amuseren met een lichter thema.

‘Het idee voor *Mon crime* is ontstaan tijdens de lockdown van 2020, toen ik zeeën van tijd had om films te bekijken,’ vertelt Ozon. ‘Zo heb ik de Amerikaanse actrice Carole Lombard herontdekt: ik kende haar van *To Be or Not to Be*, de spionage-komedie van Ernst Lubitsch uit 1942, maar dat was het zo’n beetje. Toen zag ik *True Confession*, een komedie van vijf jaar eerder waarin ze een ziekelijke leugenaarster speelt die zichzelf beschuldigt van een moord die ze niet heeft gepleegd.’

‘In het Parijs van de jaren 30 had een vrouwelijke moordverdachte geen enkele manier om zich te verweren.’

FRANÇOIS OZON

Wanneer Ozon in de eindtitels opmerkte dat die film gebaseerd was op een Frans toneelstuk, besloot hij dieper in het verhaal te duiken: ‘Ik kreeg de oorspronkelijke theatertekst van Georges Berr en Louis Verneuil te pakken en besepte dat er anno 21^e eeuw veel meer mee te doen viel. In mijn film heb ik een hedendaagse draai gegeven aan het voorbijgestreefde wereldbeeld in het stuk en *True Confession*. Ik zag een kans om een feministisch verhaal te vertellen dat een thematische trilogie zou vormen met mijn eerdere films *8 femmes* en *Potiche*.’

Mon crime speelt zich af in de Parijse film- en theaterwereld van de jaren 30. Hoofdfiguur Madeleine (Nadia Tereszkiewicz) is een jonge

actrice die aan de grond zit. Wanneer een producent die haar probeerde aan te randen vermoord wordt, bombardeert de politie Madeleine tot hoofdverdachte. Samen met haar flatgenote Pauline (Rebecca Marder) beraamt ze een plan om de zaak in haar voordeel om te buigen.

Dat Ozons nieuwste een lichtvoetige komedie is, heeft hem er niet van weerhouden grondig onderzoek te doen naar het Parijs van weleer. Zo ontdekte hij dat de lichtstad destijds in de ban was van een aantal moordzaken met vrouwelijke daders: ‘Ik vermeld er twee in *Mon crime*: Violette Nozières, een 18-jarige studente die haar ouders vergiftigde, en de gezusters Papin, twee dienstmeisjes die hun werkgevers doodmartelden. Die drie vrouwen werden weggezet als immorele wezens, maar in werkelijkheid waren zij net zo goed slachtoffers: Nozières was jarenlang ten prooi gevallen aan de losse handjes van haar vader, de zussen Papin werden behandeld als slaafjes. Vandaag zouden we dat ‘verzachtende omstandigheden’ noemen, maar indertijd hadden vrouwen geen enkele manier om zich te verweren. Van emancipatie was nog lang geen sprake.’

Beide moordzaken werden verfilmd door Ozons landgenoot Claude Chabrol in *Violette Nozières* en *La cérémonie*, telkens met Isabelle Huppert in de hoofdrol. Zij duikt ook op in *Mon crime*, als een flamboyante ex-vedette van de stille film die Madeleine en Pauline chanteert. ‘Ik wilde Isabelle absoluut in de film omdat het al van *8 femmes* geleden was dat we hadden samengewerkt,’ vertelt Ozon. ‘Maar de voornaamste reden is natuurlijk dat ik geen enkele andere actrice ken die in de loop van haar carrière zo’n indrukwekkende collectie criminelen heeft gespeeld.’

MON CRIME SPEELT VANAF 15 MAART IN DE BIOSCOOP

MEER MENS DAN MENS

Van 8 tot en met 26 maart heeft de 15e editie van het Brusselse Offscreen Film Festival plaats. Dit jaar staan onder meer robots in sciencefictioncinema centraal. Best toepasselijk in een tijdperk waarin de opmars van artificiële intelligentie de grens tussen mens en machine dunner dan ooit lijkt te maken. Een menselijke selectie uit het programma... Of niet? **STEVEN TUFFIN**

METROPOLIS (1927)

Decennia voordat er sprake was van het internet toonden meester-cineast Fritz Lang en scenariste Thea von Harbou in hun expressionistische hoogstandje hoe een gekke uitvinder de beeltenis van een rebellenleidster 'downloadt' naar een door hem gecreëerde *Maschinenmensch*. De moeder van alle gynoids of fembots was geboren.

THE CREATION OF THE HUMANOIDS (1962)

In wat te boek staat als Andy Warhols favoriete film is de grens tussen mens en machine aanvankelijk overduidelijk, omdat de werkrobots in de postnucleaire setting een blauwgrijze huid, metaalkleurige ogen en een kaal hoofd hebben. Een innovatieve chirurgische ingreep veroorzaakt echter *Invasion of the Body Snatchers*-achtige toestanden.

WESTWORLD (1973)

Dat niet alleen gekloonde dino's de pretparkpret kunnen verstoren, bewees *Jurassic Park*-auteur Michael Crichton in zijn bioscoopdebuut, met Hollywoodlegende Yul Brynner die in de gedaante van een als revolverheld geprogrammeerde androïde écht aan het moorden slaat. Oorzaak van die *glitch*? Een besmettelijk computervirus!

THE BLACK HOLE (1979)

De R2-D2-achtige V.I.N.CENT en de sinistere Maximilian zijn ongetwijfeld de meest iconische robots uit deze duistere Disneyproductie over de ontdekking van een verloren gewaand ruimteschip in de buurt van een zwart gat. Het zijn echter enkele gezichtloze, in zwarte gewaden gehulde figuren die voor een *Metropolis*-achtige plottwist zorgen.

PILOT PIRX'S INQUEST (1979)

'Wie zijn de robots?' Die vraag staat centraal in deze Pools-Russische coproductie gebaseerd op een kortverhaal van *Solaris*-auteur Stanislaw Lem. Het titelpersonage krijgt van de Verenigde Naties immers de opdracht krijgt om een ruimte-missie te leiden met een bemanning die deels uit mensachtige machines bestaat.

BLADE RUNNER (1982)

De androïde gaat *next level* in deze *tech noir* van Ridley Scott met Harrison Ford als een ex-flik die jacht maakt op zogenaamde *replicants*, amper van de mens te onderscheiden robots die volgens hun ontwerper *more human than human* zijn. Over de kwestie of Fords personage zelf een *replicant* is, zijn regisseur en hoofdrolspeler het nog steeds niet eens.

ROBOCOP (1987)

De tagline '*Part Man. Part Machine. All Cop.*' laat net als de geweldorgieën in deze Paul Verhoeven-klassieker weinig aan de verbeelding over. Een aan flarden geschoten politieagent transformeert na een biomechanische update in de superflik uit de titel. In tegenstelling tot collega-cyborg The Terminator voltrekt de mix van mens en machine zich hier volledig uitwendig.

A.I. ARTIFICIAL INTELLIGENCE (2001)

Een robotjongetje droomt ervan mens te worden. Op het eerste gezicht lijkt dit door Stanley Kubrick ontwikkelde project dat werd overgenomen door Steven Spielberg niet meer dan een zeemzoete scifivariant op *Pinocchio*. Dat is echter buiten de nachtmerrie-achtige scènes gerekend waarin mens veel gemener blijkt dan machine.

GHOST IN THE SHELL 2: INNOCENCE (2004)

In deze geanimeerde *RoboCop*-voor-gevoerden én sequel op een van de populairste anime aller tijden vormen de vrijwel compleet biomechanische Batou en de iets menselijkere Togusa een politieduo dat een reeks moorden onderzoekt. Zijn de daders simpelweg op hol geslagen *gynoid*-seksrobots, of is er meer aan de hand?

EX MACHINA (2014)

Ook in het regiedebuut van *Annihilation*- en *Mencineast* Alex Garland draait alles rond een *gynoid*. Alicia Vikander vertolkt Ava, een robot met een mechanisch lichaam en een menselijk gezicht. Toxische mannelijkheid troef wanneer de CEO van een techbedrijf een naïeve wetenschapper vraagt om te bepalen of de geavanceerde machine in staat is een eigen bewustzijn te ontwikkelen. ▣

ik nu de ene na de andere journalist moet teleurstellen. De grap is dat die zeven foto's ondertussen wél echt bestaan: we hebben ze laten maken voor de film, volgens het antieke collodiumprocedé.'

Maar het verhaal van een Deense priester die van zijn overste de opdracht krijgt een kerk te bouwen in het barre IJsland, is wél echt gebeurd?

'Ik moet je opnieuw teleurstellen. (lacht) Deense priesters werden destijds niet naar IJsland gestuurd. Andersom gebeurde het weleens dat IJslandse priesters in de leer gingen in Denemarken, om nadien terug te keren. Maar ik vind de IJslandse landschappen nu eenmaal veel interessanter om te filmen dan de Deense, dus heb ik de boel omgedraaid.'

'De mens denkt graag dat hij aan de top van de voedselketen staat, maar drop hem in de wildernis en hij is een vogel voor de kat.'

HLYNUR PÁLMASSON

Ook best verwarrend is dat de film naast *Godland* nog twee andere titels heeft: een Deense én een IJslandse. 'Die onderlijnen dat *Godland* over tegenpolen gaat: een gesofisticeerde Deense priester versus een ruwe IJslandse gids, een plat versus een bergachtig landschap, intellect versus instinct... Ikzelf besta ook uit twee helften: ik ben geboren en getogen in IJsland, maar heb gestudeerd en kinderen gekregen in Denemarken, om daarna terug naar IJsland te verhuizen.

De ene kant is niet per se beter dan de andere: wat mij interesseert, is hoe ze elkaar beïnvloeden.'

***Godland* roept meer dan eens herinneringen op aan Aguirre, der Zorn Gottes van Werner Herzog. Ook daarin denkt een idealistische buitenstaander opgewassen te zijn tegen de krachten van de natuur.**

'Dat kan ik niet ontkennen. Net als Aguirre wordt mijn hoofdpersonage het slachtoffer van zijn onwetendheid. Hij ziet zichzelf als een held die denkt dat hij zomaar een ander land kan veroveren. Maar wanneer hij zowel mentaal als fysiek tot het uiterste wordt gedreven, breekt hij. Die onwetendheid jegens de natuur is van alle tijden: kijk maar hoe we vandaag met onze huisdieren omgaan, of met het eten op ons bord. Wij denken graag dat we aan de top van de voedselketen staan, maar drop ons in de wildernis en we zijn vogels voor de kat.'

De vulkaanuitbarsting halverwege de film voelt ook erg Herzogiaans aan.

'Die stond al beschreven in de eerste versie van het scenario, die dateert van 2014. Mijn producers vroegen me toen – niet geheel onterecht – hoe ze in godsnaam een vuurspuwende berg tevoorschijn moesten toveren. (lacht) Twee maanden voor de opnames kregen we plots het bericht dat we mochten filmen op een actieve, maar al bij al vrij veilige vulkaan. Sindsdien weet ik ook wat de lekkerste geur ter wereld is: die van kersverse, roodgloeiende lava – vloeibare aarde, zeg maar. De hele ploeg was er achteraf een beetje high van.'

De IJslandse landschappen in de film ogen prachtig, maar toch krijg je nooit het gevoel dat je naar een ansichtkaart zit te kijken.

'Films die in IJsland worden gedraaid, tonen doorgaans dezelfde gletsjers en meren. In *Godland* wilde ik de plekjes daartussenin laten zien, het landschap waar ik ben opgegroeid.

OP DE DOOL

In *Godland* krijgt een wereldvreemde Deense priester de opdracht een lutherse kerk op te richten in een desolate uithoek van IJsland. Een ruige *local* gidst hem vaardig door de woeste natuur, maar onderweg begint de geestelijke steeds meer te twifelen aan zijn missie. Scenarist-regisseur Hlynur Pálmasson (*A White, White Day*) over zijn adembenemende analoge epos. **JONAS GOVAERTS**

Godland werd geïnspireerd door de vondst van een antieke doos met zeven glasplaatfoto's erin.

Die zouden zijn genomen door een Deense priester, die daarmee de eerste bekende beelden vastlegde van de IJslandse zuidoostkust. Een intrigerend verhaal...

'... dat ik compleet uit mijn duim heb gezogen. (lacht) Sorry, maar ik zeg het liever meteen, om verdere verwarring te vermijden. Voor mij was die doos gewoon een handige kapstok om mijn verhaal aan op te hangen. Alleen heb ik mijn producers nooit verteld dat het om een verzinsel ging, waardoor

Alle locaties die je ziet in de film, heb ik zelf gevonden, zonder *location scout*. Sommige plekken waren onmogelijk te bereiken met de auto, enkel te paard.'

Over paarden gesproken: in een verontrustend beeld zien we een dood paard langzaam wegroten.

'Da's het paard van mijn vader, dat was doodgefallen in de tuin van zijn buurman. Ik heb hem gevraagd het te laten liggen. Twee jaar lang ben ik elke week teruggekeerd naar diezelfde plek, zodat ik het kon gaan filmen. Eerst kwamen de wormen. Vervolgens de vogels, die de wormen opaten en het hele karkas onderscheten. Net toen ik dacht dat ik alles had gefilmd wat te filmen viel, groeiden de zaadjes in de vogelstront uit tot bloemen en leek het hele skelet weer tot leven te komen. Een enorm fascinerend proces dat ook een belangrijk thema is geworden in de film: na de dood komt het leven.'

Godland werd gedraaid in het tegenwoordig weer hippe, bijna vierkante 4:3-formaat.

'Ik heb *A White, White Day* in een veel breder formaat gefilmd. Dat paste bij

het verhaal, maar ik vond het best moeilijk om er kaders mee te maken. Dus ben ik beginnen te experimenteren: 4:3 bleek veel handiger om landschappen mee vast te leggen. Bovendien kwam het qua kader in de buurt van de foto's die Lucas maakt in de film. Het voelde als een natuurlijke keuze, niet als een hippe. *(lacht)*

Je draait ook nog altijd op pellicule.

'Ik draai graag lange takes buiten in de natuur. Soms is het zonnig wanneer ik 'Actie!' roep en alweer bewolkt wanneer we bij 'Cut!' zijn aanbeland. Als je digitaal draait, bots je al gauw op technische beperkingen, terwijl pellicule veel meer speling biedt. Maar ook emotioneel ligt mijn voorkeur bij film: ik hou van het negatief, de kleuren, de magie.'

Zoals de priester een kerk bouwt, zo construeer jij een film. En jij leidt je crew zoals de gids zijn gevolg door onbekend terrein loodst. Met welk personage heb je het meeste voeling?

'Ik wil een Ragnar zijn, zoals veel mensen, maar ik vrees dat ik toch eerder naar Lucas neig. Hij is een

moderne man, een idealist. Ragnar is meer een oermens die recht uit de aarde lijkt te komen. Naarmate het verhaal vordert, begint het idealisme van Lucas barsten te vertonen, alsof zijn energie wordt opgeslorpt door de natuur. Ragnar blijft dan weer een mysterie, al krijg je de indruk dat hij behoorlijk wat op zijn kerfstok heeft en op zoek is naar verlossing. Wat de twee mannen wel gemeen hebben, is dat ze bang zijn van God.'

Jij ook?

'Ik ben opgevoed volgens de lutherse traditie, een nogal kinderlijke kijk op religie. Echt gelovig ben ik nooit geweest, maar ik ben er wel van overtuigd dat er overal om ons heen krachten spelen die we niet kunnen vatten. Neem de foto's uit de film: de lichtjes die je daarop ziet, zijn niet waarneembaar met het blote oog. De natuur zit vol met dat soort dingen. Geloof ik dat er een God bestaat? Ik geloof vooral dat wij er als mens nood aan hebben dat te geloven.'

GODLAND SPEELT VANAF 22 MAART IN DE BIOSCOOP

O'BROTHER presenteert een coproductie van HÉLICOTRONC en TRIPODE PRODUCTIONS

PRIX FONDATION LOUIS ROEDERER
DE LA RÉVÉLATION
61e SEMAINE DE LA CRITIQUE
CANNES 2022
PRIX RIPRESCI
RAIL D'OR DU LONG-MÉTRAGE

FFO
FILM FESTIVAL OOSTERBEEK
SPECIAL MENTION
LOOK! COMPETITION 2023

"A thrilling and gripping performance"

- VARIETY -

zelda
SAMSON

alexis
MANENTI

fanta
GUIRASSY

DALVA

een film van
EMMANUELLE NICOT

WWW.OBROTHER.BE

22/03/2023

O'BROTHER
ALBAN FILM DISTRIBUTION

The Son

REGIE Florian Zeller
CAST Hugh Jackman, Laura Dern, Zen McGrath
SPEELDUUR 2u03
VANAF 1 maart in de bioscoop

Drie jaar na *The Father* bewerkt Florian Zeller opnieuw een toneelstuk van eigen hand tot een film. Met Hugh Jackman als een zakenman die plots onderdak moet bieden aan de getroebleerde tienerzoon uit zijn eerste huwelijk. **RUBEN NOLLET**

Empire of Light

REGIE Sam Mendes
CAST Olivia Colman, Micheal Ward, Colin Firth
SPEELDUUR 1u55
VANAF 8 maart in de bioscoop

In de vroege jaren 80 brengt de aanwerving van een zwarte jongeman heel wat teweeg in de bioscoop van een Brits kuststadje. Emotioneel drama waarin Sam Mendes *Far from Heaven*, *Silver Linings Playbook* en *Cinema Paradiso* combineert. **RN**

Marlowe

REGIE Neil Jordan
CAST Liam Neeson, Diane Kruger, Jessica Lange
SPEELDUUR 1u49
VANAF 15 maart in de bioscoop

Na onder meer Humphrey Bogart en Robert Mitchum vertolkt Liam Neeson detective Philip Marlowe. Startpunt van deze reünie met *Michael Collins*-regisseur Neil Jordan: een verleidelijke dame geeft de opdracht haar vermiste echtgenoot op te sporen. **RN**

Rose

REGIE Niels Arden Oplev
CAST Sofie Gråbøl, Lene Maria Christensen, Anders W. Berthelsen
SPEELDUUR 1u46
VANAF 29 maart in de bioscoop

Vele jaren na een opname wegens schizofrenie onderneemt Rose samen met haar zus en haar schoonbroer een bustrip naar Parijs, waar ze ooit iets noodlottigs meemaakte. Deense tragikomedie met echo's van *Benny & Joon*. **RN**

Titina

REGIE Kajsa Naess
CAST Pieter-Jan De Paepe, Herbert Flack, Mona Van Eden
SPEELDUUR 1u31
VANAF 29 maart in de bioscoop

Noors-Belgische animatiefilm over een Italiaanse zeppelin-ingenieur die in de jaren 20 samen met zijn geliefde hond Titina en de Noorse ontdekkingsreiziger Amundsen naar de Noordpool trekt. In de trant van Hayao Miyazaki's oeuvre. **RN**

De Telenet TV-theek, da's écht een home cinema.

Deze kaskrakers waren al te zien in de bioscoop, en nu ook in je living. Want je huurt ze gewoon in de TV-theek.

Close

Leo en Remi zijn al vrienden zolang ze zich kunnen herinneren ... tot een ongelooflijke gebeurtenis de twee 13-jarigen uit elkaar drijft. In een poging alles te begrijpen, groeit Leo toe naar Remi's moeder, Sophie. Met dit teder portret van twee jonge knapen palmt Lukas Dhont (*Girl*) de critici én het grote publiek voor de tweede keer in met een langspeelfilm.

Wil je live te weten komen of deze filmparel z'n Oscarnominatie voor 'Beste Internationale Film' verzilvert? Kijk de Oscars op Play More Cinema en GoPlay in de nacht van 12 op 13 maart.

Zillion

(vanaf 15 maart)

Volg de legendarische levensweg van computerhandelaar Frank Verstraeten. Klein van gestalte, maar met grote ambities: een megadiscotheek uit de grond stampen. Stap binnen in de Zillion, een decadente discotheek vol seks, drugs en keiharde techno!

Rebel

In de nieuwste film van Adil en Bilal ruilt Kamal België voor Syrië om oorlogsslachtoffers te helpen. Bij aankomst wordt hij het Syrische leger in gedwongen. Thuis krijgt z'n broertje Nassim te maken met radicalen. Volgt hij Kamal, of weet hun moeder daar een stokje voor te steken?

The Menu

Een koppel (Anya Taylor-Joy & Nicholas Hoult) reist naar een afgelegen restaurant. Daar bereidt de chef (Ralph Fiennes) een rijkelijk menu met schokkende verrassingen bij iedere gang. Zwarte humor, horror en een topcast vormen hét recept voor deze smakelijke topfilm.

mooov.be

20 april - 2 mei

Mooov filmfestival

Beringen | Brugge | Deinze | Genk | Lier | Sint-Niklaas
Turnhout | Zaventem | Zuid-West Vlaanderen + **online**

'23

